

TJEN (DES. 1984) FOLKET

PARTIPLAN 1985

I. INNLEDNING

For at partiet skal kunne forberede de sentrale partioppgavene som vi skal jobbe med i 1985, har SKAU vedtatt hovedlinjene i et forslag til 1985-plan.

Det må sjølsagt tas forbehold om at den nye sentralkomiteen kan komme med endringer.

Det som legges fram her er helhetsplanen for landspartiets arbeid i 1985. Direktivene og retningslinjene for enkeltområdene i partiarbeidet legges fram i egne artikler, her i TF og i styreblada til avdelingstyrer og DSer.

II. Hovedmåla for arbeidet i 1985.

Partiarbeidet i 1985 legges opp innfor ramma til de sentrale måla for neste landsmøteperiode som høringsdirektivet for ny tidsplan foreslår (se planbilag i aug.TF, s.11-13)

Samtidig som det legges vekt på å styrke det langsiktige perspektivet på partiarbeidet, må 1985-planen ta særskilt hensyn til den aktuelle politiske situasjonen i 1985 og tilstanden i partiet ved inngangen til en ny landsmøteperiode.

Situasjonen i grunnorganisasjonene er det alvorligste problemet i partiet nå. Neste landsmøteperiode må ha som sentral målsetting å styrke grunnorganisasjonene. Dette problemet kan ikke løses i laga isolert, det dreier seg om hele måten partiet fungerer på. Både SK og DSer må sette inn mye krefter på å undersøke og jobbe med problemene i laga. Samtidig må grunnorganisasjonene sjøl ta opp kampen, ikke sitte og vente på at løsninga skal komme ovenfra.

På nyåret vil SK foreta en reisrunde til en rekke distrikter og lag for å gjøre undersøkelser, diskutere plan og den økonomiske og

politiske situasjonen i Norge. Erfaringer og synspunkter fra denne reiserunden vil bli oppsummert for å komme videre i arbeidet med å styrke grunnorganisasjonene.

Men sterke grunnorganisasjoner er ikke noe mål i seg sjøl. Grunnorganisasjonene skal være kommunistiske kampenheter som forer teori og praksis og setter ting i bevegelse. Vi trenger sterke grunnorganisasjoner fordi vi skal lede arbeiderklassens og det arbeidende folkets kamp i Norge. Uten sterke grunnorganisasjoner, som driver et omfattende massearbeid kan heller ikke partiet som helhet utvikle ei riktig politisk linje. Vi får ikke prøvd teorien vår i praksis, og vi blir ikke i stand til å "for-edle" massenes ideer, behov og erfaringer til teori og handlingsparoler. Problemene i grunnorganisasjonene kan derfor ikke løses isolert fra massekampen. Det betyr at målsettinga: å styrke grunnorganisasjonene må gå hand i hand med målsettinga: å analysere den politiske og økonomiske situasjonen i Norge med sikte på å utvikle ei lojlinje for hvordan arbeiderklassen og det arbeidende folket skal møte både de objektive endrin-

gene som vil komme og borgerskapets strategi.

Vi trenger en stor diskusjon i partiet, med undersøkelser og analyser, om hvor norsk kapitalisme går. Hva vil den nye teknologiske revolusjonen bety her i landet? Hvilke klasse-messige endringer vil den bringe med seg? Hvilke endringer i Norges økonomiske struktur vil den teknologiske utviklinga og den økonomiske krisa føre til? Hva er borgerskapets strategi for å møte dette? Vil vi se skarpere motsetninger innad i borgerskapet, eller vil de ulike fløyene tvert i mot samle seg for å løse problemene? Hva med sosialdemokratiet? Hvordan skal de klare å forene hensynet til sitt eget velgergrunnlag i arbeiderklassen med den arbeiderfiendtlige politikken som hensynet til profitten krever? Vil vi oppleve en drastisk nedrigging av velferds-staten? Hva vil det i så fall bety for arbeidsfolks tiltro til det politiske og økonomiske systemet? Hvordan vil de objektive endringene som vil skje i tida framover påvirke folks bevissthet? Og hvordan vil de nye gruppene som nå tiltar i betydning, f.eks. den kvinnelige delen av arbeiderklassen, stille seg politisk.

Spørsmåla står i kø. 1985 må være året da vi starter arbeidet med å finne svara. Dette er ikke en akademisk diskusjon. Den dreier seg om hvordan partiet som helhet skal innrette arbeidet sitt i åra framover, og hvordan hver enkelt grunnorganisasjon skal tillemppe dette på sin plass. Det dreier seg om hvilke politiske utfordringer partiet kommer til å møte, og hvordan vil skal være i stand til å svare på dem.

En slik analyse er nødvendig for å

kunne forfølge bestemte politiske målsettinger gjennom de ulike politiske kampanjene og oppgavene. Da vil det også bli lettere for laga å utforme sjelstendige planer og prioriteteringer som gjør det mulig for grunnorganisasjonen å utvikle seg, og som samtidig er en del av partiets helhetlige strategi og taktikk.

Utifra dette må partiplanen for 1985 legge opp til at det "reint" partibyggende arbeidet spesielt bygger opp om å styrke grunnorganisasjonene. Men, samtidig vil dette partibyggende arbeidet idag ikke bringe oss varige framganger dersom vi ikke forbedrer bånda våre til massene og blir mer aktive i den politiske kampen i Norge, både på nasjonalt og lokalt plan. Derfor setter vi opp følgende hovedmål for arbeidet i 1985:

1. UTVIKLE GRUNNORGANISASJONENE SOM SLAGKRAFTIGE KOMMUNISTISKE ENHETER.

Målsettinga uttrykker at "å styrke grunnorganisasjonene" er en "nøkkeloppgave". Men det er nødvendig å presisere nærmere hva som skal legges vekt på for at det skal gi veiledning for innrettinga av partiarbeidet. Målsettinga markerer det felles siktemålet bak flere mer konkrete målsettinger, som også hver for seg har andre følger for kvaliteten til partiet.

Slike som:

-få bedre grep om hvordan et kommunistparti i Norge av i dag skal fungere. Og da spesielt hva slags rolle grunnorganisasjonene skal spille i partiet, og hvordan arbeiderinnrettinga skal sikres.

-forbedre masselinja til partiet - styrke det revolusjonære perspektivet på partiets arbeid.

Styrkinga av grunnorganisasjonene har ikke bare med tiltak i grunnorganisasjonene å gjøre. Det dreier seg om hele måten partiet fungerer på. Men, når de andre forholda er lagt til rette, så er det de politiske kvalitetene i laget som bestemmer mer kampkrafta til det.

2.UTVIKLE KAMPLINJA MOT DEN BORGERLIGE STOROFFENSIVEN

Vi tror ikke vi kan stoppe den omlegginga av kapitalismen som vi er på vei inn i. Det er både materielle og politiske forhold som ligger bak de tiltake som borgerskapet nå tar. Det er borgerskapet som ennå sitter med statsmakta og vil bruke den for å ivareta sine interesser.

Vi er ikke imot utviklinga av teknologi og produktivkrefter som tvinger fram endringer i produksjon og samfunnsforhold ellers. Vi er ikke maskin-størmere som går inn for å bevare dagens kapitalisme. Vi slåss for sosialisme og kommunisme. Og da er den teknologiske utviklinga på lang sikt på parti med oss. Det setter krav til oss om å få grep om hvordan arbeiderklassen kan utnytte denne utviklinga.

Når vi resier målsettinga "utvikle kamplinja mot den borgerlige storoffensiva", er det fordi vi veit at klasse-kampen som føres har betydning for den konkrete tillemplinga av kapitalismen, hvor stor del av verdiene som det arbeidende folket klarer å beholde. Det er mulig å vinne delseire, sjøl om borgerskapet har statsmakta. Og, ikke minst, den kampen som føres har betydning for, og må bevisst innrettes på, og den endelige "tillemplinga" av kapitalismen; revolusjon og sosialisme.

Det er bare AKP(1) i Norge i dag som står for ei politisk linje som kan legge kjelker i veien for offensiven fra borgerskapet. Men for at den skal bli virksom og plagsom for borgerskapet må den få gjennom-slagskraft hos arbeidsfolk. Vi kan ikke brenne inne med den politikken vi har. Den må også brukes i massekampen for å bli videreutvikla og forbedra.

3.STYRKE KVINNEKAMPEN.

Den framgangen som partiet har gjort når det gjelder utvikling av linjer og strategi for kvinnekampen, vil det være rett å følge opp sterkere i det eksterne arbeidet til partiet. Kvinnes rolle i klassekampen generelt blir viktigere, i sammenheng med den økte kvinneandelen i arbeiderklassen. Å få kvinnene fram i ledende posisjoner i partiet og arbeidsfolk sine masseorganisasjoner må sees også tifra dette. Sjøl om det har vært en økende oppslutning om de kvinne-politiske linjene og krava som partiet har gått i spissen for, så har masseoppslutninga om de særegne kvinneorganisasjonene gått tilbake.

Kampen for sentrale saker med spesiell betydning for kvinnene, som 6-timersdagen, og massefostring av nye kvinne-aktivister avhenger mye av et nytt oppsving for den progressive kvinneorganiseringa. Partiet stiller seg derfor som oppgave å starte en utbygging av Kvinnefronten i 1985.

4.ØKE MEDLEMSTALLET I PARTIET.

Det har stor betydning at partiet klarer å følge opp den utviklinga vi hadde i 1984, med å snu en langvarig medlemsnedgang, som først og fremst skyldes nesten

MATERIALE TIL AVDELINGS-DISKUSJONEN OM KVINNENE OG ARBEIDERKLASSEN

1.Vi må unngå at denne diskusjonen blir abstrakt og uten betydning for arbeidet vårt. Det er ikke nok å vedta at "Kvinnene er halve arbeiderklassen og det har konsekvenser for vår politikk". Vi må løse dette spørsmålet gjennom konkret arbeid. Derfor vil vi gjerne at denne diskusjonen skal målrettes på kampen for 6 timers dagen.

2.Vi skriver her noe som folk kan begynne å tygge på. Men TF er ikke rette plassen for de helt store forberedelsene. Derfor: Bestill hefte fra partikontoret: "Kvinnespørsmålets betydning for fagbevegelsen og arbeiderklassen", og Kvinnefrontens hefte om 6 timers dagen (Østensjøvn. 62, Oslo 6).

3.Forslag til problemstillinger for diskusjonen:

a).Hva synes dere om påstanden om at 6 timers dagen først og fremst er et kvinnekrav, eller med andre ord: vi må ha 6 timers dagen på kvinners premisser.

b).Hvordan skal vi argumentere overfor folk mot "fleksitid"?

c).På deres sted (by, kommune, arbeidsplass): Hvor jobber kvinnene? Hva tjener de? Arbeidsforhold? Arbeidstider? Åssen er fagforeninga/klubben? Kjenner dere noen av disse plassene? Hvordan komme i kontakt med dem?

c).Hva kan dere gjøre for å reise kravet og diskusjonen om 6 timers dagen på deres sted? (På arbeidsplassene og mange andre organisasjoner, miljøer og grupper).

KVINNENE ER HALVPARTEN

Kvinnespørsmåla er et av de store spørsmåla for arbeiderklassen, fagbevegelsen og partiet. Det griper inn i alle de store og viktige klassekamp-sakene. Først noen fakta:

Det har skjedd en voldsom endring i kvinnes yrkes-aktivitet de siste 10 åra. Dette har endra arbeiderklassens sammensetning. Kvinnene er nå omtrent halvparten av den yrkesaktive arbeiderklassen. Kvinnene finnes i stort antall i skikt i småborgerskapet som står arbeiderklassen svært nær. Kvinnene er nå i de aller fleste yrker.

MEN STÅR I EN SÆRSTILLING

Kvinnenes stilling er tosidig:

1.Kvinnene er i arbeidslivet og er halvparten.

2.Kvinnene står i en særstilling fordi de er kvinner. (Hvorfor kvinnene står i en særstilling, kan du skjønne mere ved å lese sommerleir-innledninga. Bestill fra P-kontoret.)

Særstillinga til kvinner viser

seg bl.a. sånn:

a).Kvinner dominerer i et begrensa antall yrker (ca.30), menn dominerer i ca. 270. Det er altså et kjønnsdelt arbeidsmarked.

b).Vi har en lov i Norge om lik lønn for likt arbeid. Men saka er at kvinner og menn ikke har så likt arbeid. Kvinner tjener dårligere enn menn. Typiske kvinneyrker er lavtlønnsyrker.

c).Deltid. Halvparten av de yrkesaktive kvinnene jobber deltid. Kvinner prøver å tilpasse lønnsarbeidet til arbeid for barn og mann. Tendensen er lengre deltid (ikke 2 timer, men 6-7), og fastere jobber.

Det at kvinnene er halvparten av den yrkesaktive arbeiderklassen, gjør at kvinnes stilling og kampen om den blir mye viktigere for hele arbeiderklassen enn tidligere.

"Kapitalistene trekker kvinnene i større målestokk inn i samfunnsmessig arbeid - og dermed også i mye mer direkte grad inn i klassekampen.

På den ene siden kan borgerskapet utnytte kvinnes særegne stilling til å presse ned lønna, undergrave arbeidstidsbestemmelser, undergrave motsigelser og splitte og svekke arbeiderklassen. Eksempler på dette er Krabys forslag om mer individuell arbeidstid (mer om det seinere), og politikken med større lønnsforskjeller.

På den andre siden kan arbeiderklassen dra en enorm fordel av kvinnene som ressurs i kampen. Men det er bare mulig dersom fagbevegelsen tar kvinnes situasjon alvorlig, reiser krav som styrker kvinnes posisjon, støtter og utvikler det som kvinnene sjøl reiser. Kvinnene er hardest undertrykt, har lavest lønn, er mest

avhengig av kollektive avtaler, har færre individuelle veier ut. Og kvinnene har begynt å røre på seg.

Derfor: Kvinnespørsmålet er et avgjørende spørsmål for arbeiderklassen i dag.

Det er nødvendig å ta det alvorlig."

PÅ KVINNERS PREMISER

Vi siterer fra det samme heftet:

"6 TIMERS NORMALARBEIDSDAG MED FULL LØNNSKOMPENSASJON.

Jeg skal bruke kampen for 6 timers dagen som eksempel på at det er nødvendig å slåss på kvinners premisser.

Aller først: Kravet er 6 timers normalarbeidsdag med full lønns-kompensasjon. Det er viktig, fordi vi mener at kravet om 6 timers dagen ikke kan skilles fra spørsmålet om kompensasjon. Når jeg i det følgende sier 6 timers dagen, mener jeg derfor 6 timers normalarbeidsdag med full lønns-kompensasjon.

Kravet om 6 timers dagen rører kvinners hjerter. Fordi kravet treffer kvinners dagligliv, og den sentrale rolla som mangel på tid spiller i svært mange kvinners liv.

6 timers dagen ville få umiddelbare konsekvenser for kvinnene:

-Mindre slit for de kvinnene som i dag jobber full tid, særlig for enslige forsørgere sjølsagt, men ikke bare dem.

-Flere kvinner ville faktisk jobbe full tid, fordi alle de som i dag har deltid på 6 timer eller mer, automatisk vil få heltid.

-Full jobb vil være et mer realistisk alternativ for kvinner.

Samtidig vil 6 timers dagen kunne få videre følger for kvinnene:

-Mulighet for økt fritid, og mer tid til politisk, kulturell, faglig aktivitet. Det kan sies slik: 6 timers dagen kan bety for kvinnene det som 8 timers dagen betød for menn.

-Bedre grunnlag for å slåss for mer arbeidsdeling hjemme. Ikke først og fremst fordi menn får mer tid, men fordi menn og kvinner får mer lik tid.

Vi argumenterer ikke generelt med at 6 timers dagen gir mer tid til familien. Vi slåss for at menn skal dele husarbeidet og omsorgsarbeidet 50/50 - og det betyr trolig mer tid hjemme for dem. Men vi slåss for at kvinner skal få mer fri tid - ikke mer tid til barna. Om kvinner vil bruke slik tid til familien, er det ett valg. Vi vil slåss for at mest mulig økt fritid brukes utenfor hjemmet. Hovedproblemet for mange kvinner er at de bruker for mye tid i familien.

Skal mer fri tid, og mer tid til politisk, faglig, kulturell aktivitet bli en følge av 6 timers dagen, så kreves det kamp. For at samfunnet opprettholder og utvider sine tilbud, f.eks. at barnehagene ikke baserer seg på at barna må være der kortere tid hvis normal-arbeids-dagen blir kortere. Kamp mot alle forsøk på å legge nye oppgaver på familien "når de nå får bedre tid". Kamp om mannens rolle i familien for deling av hus- og omsorgs-arbeid 50/50. Slik kamp er helt nødvendig om vi skal få en 6 timers dag som kvinner - og arbeiderklassen som helhet - er tjent med. Denne kampen blir nettopp synlig og viktig når vi ser 6 timers dagen på kvinners

premisser.

6 timers dagen vil ha ganske store direkte konsekvenser for mange kvinner - de opplever det sjøl. Og like viktig: 6 timers dagen vil ha konsekvenser for kvinnes stilling som kjønn. Det er viktig at 6 timers dagen ikke bare er et krav for småbarnsmødre/foreldre - slik mange oppfatter det. Som om hjemarbeid bare faller på småbarnsmødre. Statistikken viser at kvinner får mer arbeid når de skaffer seg en mann enn når de får barn.

Økt deltakelse i arbeidslivet i full tid vil styrke kvinnes posisjon i arbeidslivet og komme alle kvinner til gode. Det er en del av veien til et samfunn der full deltakelse er det normale for kvinner i alle faser av livet.

Og kravet springer nettopp ut av den økte yrkesaktiviteten blant kvinnene gjør at vi er i arbeidslivet, samtidig som vi ser og lærer at vi har en annenrangs posisjon. Kvinnene vil videre, styrke sin posisjon, og 6 timers dagen blir både et krav og en drøm.

Her ligger mye av styrken og drivkrafta i kampen for 6 timers dagen i dag. En veldig kraft om vi evner å mobilisere og organisere den. Samtidig som kravet gir oss et godt utgangspunkt for å vise at kvinnes stilling ikke grunnleggende kan endres uten gjennom sosialisme og kommunisme.

Å si at 6 timers dagen først og fremst er et kvinnekrav, betyr å si at kvinner og menn ikke stiller likt - 6 timer dagen vil kunne bety størst forandring for kvinner.

Dette står ikke i motsetning til å si at 6 timers dagen er et viktig klassekrav. Halvparten av arbeiderklassen er kvinner, og det

vil styrke arbeiderklassen om kvinnes stilling blir styrket og kvinnene i større grad deltar aktivt i klassekampen.

Kampen for kortere arbeidstid er en kamp for at arbeidsfolk skal ha et liv utenom arbeidet. Strategisk er det en kamp for at det skal være mulig for arbeidsfolk å styre staten og bygge sosialismen og kommunismen. I dag er det kvinnene som i minst grad har et liv utenom arbeid og hjem - og som er den største ubrukte ressursen for arbeiderklassen både i dagskampen og i kampen om makta i samfunnet. hele arbeiderklassen har interesse av en 6 timers dag på kvinnes premisser.

Kampen om arbeidstida - som kampen om lønna - er en del av kampen om profitten. Lengden av arbeidsdagen er bestemmende for den absolutte merverdien. Marx behandling av innføringa av normalarbeidsdagen i England er viktige studier for 6 timers dags kampen (Kapitalen andre bok). Særlig fordi vi nå ser at arbeidsgiverne gjør nye framstøt for å forlenge arbeidsdagen. Det er allerede vedtatt adgang til å utvide den daglige arbeidstida med 1/2 time til forberedende og avsluttende arbeid (altså ikke overtid, men vanlig arbeidstid). Og Kraby har tatt til orde for en utvidelse av bedriftenes driftstid til 10 - 12 timer pr. dag. Gulrota skal være større muligheter for den enkelte arbeider til å såkalt velge sin åpningstid som ser på alle typer åpningstider, argumenterer på samme måte. Økt driftstid til bedriftene for å utnytte investeringene bedre. pakket inn i fraser om et åpnere og mykere samfunn.

Økt driftstid betyr økt merverdi - og om noen bransjer starter, vil sjølsagt andre komme etter. En slik oppløsning av normal-arbeidsdagen vil trolig bety press for lengre arbeidsdag for nøkkelfolk, og mer deltid for ufaglærte, særlig kvinner. Det forutsetter endringer i arbeidsmiljølov og tariffavtaler, og vil gjøre arbeidstidsbestemmelser nesten umulig å kontrollere. Og sjølsagt vil de med kortere dag få lavere lønn. Det er viktig å studere Marx for å virkelig forstå hva normal-arbeidsdagen betød for arbeiderklassen.

I denne sammenhengen er det viktig å se at Kraby/Høyre bruker kvinnene som brekkstang. Behovet for å kombinere familie og lønnsarbeid er reelt, og er en kraft i dag. Skal det bli en kraft bak krav om oppløsning av normal-arbeidsdagen og såkalt fleksibilitet på arbeidsgivernes premisser? Det kan det bli, selv om dette er i strid med kvinnes virkelige interesser og bare kan tjene til å fastlåse kvinnes posisjon. F.eks. er deler av SV besnæret av ideen om et såkalt åpnere samfunn, og SV vakler på spørsmålet om lønnskompensasjon.

Eller skal kvinnes reelle behov bli en kraft bak kravet om 6 timers normalarbeidsdag med full lønnskompensasjon - kortere normalarbeidsdag for alle - på kvinnes premisser?

Det krever at kvinnes situasjon tas alvorlig og at kravet om 6 timers dagen utformes slik at det kan bety en bedring av deres situasjon.

Det holder ikke som LO - å være negativ til deltid. Fagbevegelsen må ta deltid og deltidsansattes krav alvorlig og være villig til å forsvare deres

interesser. men økt deltid kan alfri være noe alternativ til 6 timers dagen.

Dette er et eksempel på at kvinners yrkesaktivitet og særstilling blir forsøkt brukt mot arbeiderklassen - samtidig som den kan bety en styrke om kvinnes

situasjon tas alvorlig, dvs. om vi er villige til å slåss på kvinnes premisser. Det haster - Kraby vant første runde i dette oppgjøret: Utsetting av kortere dag på ubestemt tid og fri bane for hans "løsninger" - sitat slutt.

8.MARS 1985

TF*

SKAU

Det skrives og snakkes mye om at kvinnebevegelsen nå jobber i motvind. I 8.mars-forberedelsene vil vi få høre det igjen. Vi mener at situasjonen rommer ulike tendenser. Noen stikkord: Det er åpenbart at borgerskapets offensiv gjør det vanskeligere å få gjennomført krav om arbeid, høyere lønn, flere barnehageplasser og andre nødvendige reformer for kvinner. Kvinnearbeidsplassene er utsatte. Det er riktig at vi ser en ideologisk offensiv for tradisjonelle kvinneidealer - og at en del menn går aktive ut mot kvinners kamp.

På den andre siden ser vi et økende kvinneopprør mot den rådende politikken. Kvinnene er mer radikale enn menn. Vi ser kvinneopprør i fagbevegelsen og i arbeidslivet. Hvem andre enn kvinnene er det som går i spissen i kampen for 6 timer dagen med full lønnskompensasjon, eller mot nedskjæringene i helse og sosialsektoren. Pornokampen trekker inn stadig flere. En god del menn tar progressive standpunkter.

I denne situasjonen blir det stadig vanskeligere å være kvinnekjemper innafor "ansvarlige" partier. Statsråd Astrid Gjertsen slåss for litt utvida svangerskapspermisjon og taper, DNA-damene vales ned av økonomer og LO-topp når det gjelder 6 timers dagen, SV "ansvarliggjør" sin 6 timers dag med å gi avkall på full lønnskompensasjon, DNA og SV forvalter nedskjæringer i kommuniststyrene. Samtidig arbeider de aktivt for å prøve å overta ledelsen i kvinnekampen og lede den til valgkamp. - Merk at kvinnepolitikkerne i SV og DNA stadig markerer seg mer og mer aktivt på bekostning av de kvinneorganisasjonene der disse partiene har arbeidet.

Denne situasjonen gir oss store muligheter til å gå i spissen for å reise kvinnekamp, organisere en sterk og slagkraftig Kvinnefront, og utvikle nye kvinneaktivister til å bli revolusjonære. En sterk og slagkraftig kvinneorganisasjon er en betingelse for en revolusjon.

8.mars-bevegelsen er en landsomfattende massebevegelse som omfatter tusenvis av kvinner (godt over 10.000 i tog i 84 - 20.000 i 78), og som følges med interesse av

enda flere tusen som ikke går i tog.

Vår linje er å slåss for flest mulig arrangementer, først og fremst tog, over hele landet denne dagen, og delta aktivt i den politiske kampen rundt 8.mars.

POLITISKE HOVEDSAKER

8.mars-togene rundt omkring i landet stiller hvert år i hovedsak viktige konkrete kvinnekamp-krav, og de aller fleste markerer internasjonal solidaritet.

Vi ønsker å forsvare denne profilen - mot eventuelle forsøk på å innføre generelle anti-Høyre eller andre former for valgkamp-paroler. Forøvrig mener vi at partiet bør legge hovedvekt på følgende:

o 6 timers dagen med full lønns-kompensasjon innen 1992.

Tidfesting er viktig nå for å skille ut pratmakerne som støtter 6 timers dagen i ord, men som i praksis skyver den ut i det blå, bl.a. i DNA og LO-topp. Dette vil også skjerpe motsigelsene i DNA og gjøre det vanskeligere å bruke 8.mars og 6 timers dags-bevegelsen i valgkampen.

o Kampen for kvinnearbeidsplassene og kvinners rett til arbeid. Her vil oppfølging av Haugesund-saka, der fire kvinner fikk sparken fordi de var "forsørga", stå sentralt. Dessuten blir det viktig å vise at kampen mot nedskjæringer i helse/sosial er en del av kampen for kvinnearbeidsplassene.

o Kampen for å tømme familien for oppgaver (dette er ikke en parole!). Familiemeldinga fra regjeringa utsettes stadig, trolig på grunn av indre motsetninger - men den kommer. Vern om ekteskapet,

forsørgerplikt f samboende, litt mer barnetrygd er innholdet som har lekket ut. Krav om barnehager, fritidshjem, lengre svangerskaps-permisjon, styrking av enslige forsørgeres økonomi, eldreomsorg som statens ansvar, må være vårt svar.

o Internasjonal solidaritet.

Vår rolle som kommunister må være 1) å styrke forståelsen for imperialismens betydning i dagens verden, konkret for verdens folk og for spørsmålet om krig/fred. 2) Øke vår egen og andres forståelse for at imperialismen undertrykker kvinner særskilt. 3) Vise hvordan vi i Norge kan delta i kampen mot imperialismen - og særskilt betydninga av aktiv solidaritetsarbeid. Slåss for at støtten til kampen mot Sovjet i Afghanistan og mot USA i mellomamerika er nøkkelledd nå.

I tillegg må vi utfra dette argumentere aktivt for at Kvinnefornten og kvinnebevegelsen må engasjere seg i internasjonalt solidaritetsarbeid og at det har en selvfølgelig plass på 8.mars.

o Kampen mot porno.

Borgerlige politikere er blitt pressa av massebevegelsen til å lage forslag om lovendringer. Det er bra. men lover har vi hatt før også, uten at det har betydd så mye. Like mye nå som før, er det kampen som teller. Porno er kvinneforakt og oppfordrer til vold mot kvinner. Den skal vekk.

o Verneplikt for kvinner.

Denne parola har i liten grad vært kasta inn i 8.mars-debatten tidligere. I Oslo f.eks. ble den i fjor forhandla bort i bytte mot "nei til verneplikt for kvinner". I år vil vi gå inn for at partiet reiser den over hele landet,

uavhengig av hva KF gjør. Vi ønsker å gå offensivt ut og reise diskusjonen. Om parola til sist blir nedstemt, vil vi likevel ha oppnådd politiske resultater.

KVINNEORGANISASJONENE ER DRIVKRAFTA OG DET ER KVINNENES KAMPDAG

Kvinnefronten har alltid vært hoveddrivkraft i 8.mars-arbeidet på landsbasis - i spissen for stadig breiere samarbeid. Dette er helt i tråd med partiets linje i KF. De siste åra har KF også styrka sin posisjon i storbyer der det har vært en fastlåst forhandlingssituasjon, som f.eks. i Oslo der parolene i 84 ble vedtatt på åpent møte. Dette er et resultat av KFs politisk ledende rolle i kvinnekampen, og av ei riktig politisk og organisatorisk linje for 8.mars:

o 8.mars er ikke kvinneorganisasjonenes dag, men kvinnenes internasjonale kampdag. Kvinneorganisasjonenes oppgave er å ta initiativ til en bevegelse der det er mulig for flest mulig vanlige kvinner å delta i diskusjon om, og ha innflytelse, på parolegrunnlaget, og delta aktivt i forberedelsene. Konkret har KF gått inn for at parolene skal vedtas på åpne allmøter, etter forberedelser fra en 8.marskomite'. Noen steder der det ikke har vært mulig å få til allmøter, har det i steden vært holdt høringsmøter med representanter for ulike organisasjoner og grupper, eller åpne diskusjonsmøter som ikke fatter vedtak, men som er et skritt i riktig retning.

o Det er viktig å gå utover de tradisjonelle kvinneorganisasjonene og søke støtte fra enkeltpersoner og alle ulike typer kvinnegrupper,

lokale aksjoner, jenter i viktige kvinnemiljøer, kvinne-fagforeninger osv. Dette er også en måte å komme ut av låste forhandlingsposisjoner på, og redusere innflytelsen til kvinneorganisasjoner eller partier som spiller liten rolle i den aktive kvinnekampen.

NOEN TAKTISKE PROBLEMER

a) Enhet og kompromisser.

En viktig del av KFs linje for 8.mars som vi har støtta, er kampen for enhet. Dvs. forene størst mulig del av kvinnebevegelsen i ett tog med et helhetlig sett progressivt parolegrunnlag. Grunnlaget for dette har vært at kvinnebevegelsen i Norge har vært enige om svært mange av de viktigste kvinnekrava, og ett tog har vært mulig om en har klart å isolere et lite mindretall. Samtidig har det økt KFs innflytelse i kvinnebevegelsen som helhet. Men betydninga av enhet er også blitt overvurdert, og både vi og KF har gått med på kompromisser i strid med KFs hovedlinje, særlig når det gjelder internasjonal solidaritet. Politisk avspeiler dette usikkerhet om betydninga av internasjonal solidaritet 8.mars, og det kan være lurt å avholde et eget åpent møte om et internasjonalt tema i tilknytning til 8.mars-bevegelsen. F.eks. i Oslo i år, ser vi møtet med Sadawi som viktig. En taktisk feil som ofte blir begått, er at man går i forhandlinger med utgangspunkt i KFs minimumsgrunnlag - og blir pressa til å inngå kompromisser - i steden for å starte forhandlingene på et maksimum.

b) Partienes rolle.

Mange steder i landet har KF

samarbeidet med SV pluss uavhengige. Dette har oppstått fordi det ikke har vært andre kvinneorganisasjoner på stedet til å skape "bredde", og har mange steder fungert bra. Likevel: Vi mener det er uheldig om dette blir et fast mønster. For det første er det åpenbart at hvis SV er med i et slikt opplegg, så skal også AKP være med. Ellers sier vi jo at KF=AKP. Og AKP er med flere steder, men fortsatt ikke alle. Men dette er ikke det viktigste. Det viktigste er at hvis partiene - som SV og DNA - spiller en sentral rolle, kan partipolitiske spørsmål og valgkamp lamme og ødelegge arbeidet. Om ikke i år, så et annet år. Det betyr ikke at vi skal hive ut partiene, men vi må ha en langsiktig taktikk for å redusere deres innflytelse. Og vi behøver ikke trekke dem med på nye steder. Det viktigste blir å bygge ut basisen for 8.mars blant vanlige kvinner, kvinneforkjempere + miljøer, i fagbevegelsen som støtter 6 timers dagen, pornoaktivister/Fellesaksjonen, helse/sosialfagforeninger, jentegrupper på videregående skole osv.

c) Mot konsesjoner til DNA

DNA er ute etter å øke sin innflytelse og ta over dagen. De sendte ut direktiv til sine lag om paroler og valgkampopplegg 8.mars 83. I fjor var Samorg medarrangør enkelte steder, og AP-kvinnene dukker oftere opp. I år har Samorgs faglige kvinneemnd holdt medlemsmøte om 8.mars i oktober/november.

Vi slåss for at fagbevegelsen skal bry seg om 8.mars - vi jobber for støtte, særlig på klubbnivå. Men vi går åpent ut mot alle ideer om at Samorg skal overta dagen på linje med 1.mai eller ha stor innflytelse på parolene. (Samorg

spiller vitte. Og ingen ledende rolle i kvinnekampen). Om vi er sterke nok til å presse fram Samorg-tilslutning eller støtte fra DNAs kvinnebevegelse er det sjølsagt bra, men vi går imot å gi politiske konsesjoner til DNA for å oppnå det. Det er like lite politisk grunnlag for enhet med sosialdemokratiet på 8.mars som på 1.mai.

d) Mannfolkas oppgave

Både av hensyn til kampen i dag, og av hensyn til kampen for revolusjon og kommunisme, er det nødvendig for partiet å slåss for enhet mellom kvinner og menn i arbeiderklassen. Det betyr å få menna til å støtte kvinnes krav. Det er anledning til å praktisere dette i 8.mars-bevegelsen. Det er nødvendig. Vi veit eksempler på at parti-menn har foreslått støtte til Haugesund-kvinnene i klubben sin. Dette er blitt møtt med ganske stor motstand fra mannlige arbeidere, fordi "det er menna som er forsørgere". Slike diskusjoner er nødvendige for at disse ideene skal forsvinne. Parti-menn kan gjøre mange ting: Send hilsen fra arbeidsplassen sin til 8.mars-arrangementet, gi pengestøtte, mobilisere arbeidskamerater (kvinner og menn) til å gå i tog, gå sjøl i tog, og ikke legge skjul på at de går i tog.

ÅPEN DISKUSJON OM PAROLENE

Vedtak av paroler på åpent møte gir flere kvinner mulighet til å være med, enn forhandlinger på kammeret. Men skal det virkelig fungere, forutsetter det at paroleforslagene og uenighetene er kjent på forhånd, i så god tid at det har vært mulig for mange å diskutere det. Dette er ofte det

politisk-organiseriske hovedproblemet 8.mars. Apne møter forutsetter sjølsagt at partiet mobiliserer og deltar i den politiske kampen.

BRUK 8.MARS TIL Å ORGANISERE KF-GRUPPER

8.mars-bevegelsen er et godt utgangspunkt for å organisere ei gruppe jenter mer eller mindre uformelt, ei 8.mars-gruppe. Enten det er på et sted der det ikke fins KF og det er gruppa som står for arrangementet, eller det er på en jobb eller skole der en kan drive egen mobilisering. Ei slik gruppe kan etter 8.mars bestemme seg for å fortsette arbeidet - som KF-gruppe.

PARTIETS ARBEID

o Større forståelse i partiet for kvinnespørsmålets betydning må føre til at 8.mars settes på dagsorden i partiet, kvinnene må stå på for at det virkelig skal skje.

o Partiet må legge opp til egen mobilisering til 8.mars, faglig kader må mobilisere på arbeidsplassene/i fagbevegelsen, spesielt på 6 timers dagen og i helsesektoren. Vi må jobbe for mobilisering blant ungdom og blant anti-imperialister. Partiet må også diskutere mobilisering blant menn.

o Det er partiets ansvar at jenter som representerer AKP må stille opp på diskusjonsmøter osv.

o Partiet må vurdere planer for å bygge nye KF-grupper gjennom 8.mars-arbeidet.

NOEN STIKKORD OM SITUASJONEN NÅ

I høst drar Astrid Gjertsen rundt og snakker om et "åpnere

samfunn", på offensivt vis. LO-ledelsen har starta en kamp i fagbevegelsen mot 6 timers dagen, og snakker om pensjonsalder, fleksibilitet og den enkeltes behov. Linja til LO-ledelsen er den samme som NAF og A. Gjertsen.

Borgerskapet vil ha vekk normalarbeidsdagen! Normalarbeidsdagen er beskytta. Den skal ligge innafor et visst tidsrom. Den avgjør hva som er ubekvem arbeidstid og overtid. Den avgjør hva som er full jobb og mindre full jobb. Borgerskapet vil utnytte maskineriet sitt mere effektivt. Ansette folk når produksjonen topper seg, unngå å ansette folk til andre tider. Dette er en kamp de fører i hele Europa. Farlig! "Fleksibel arbeidstid" betyr at kapitalistene mye mer direkte kan diktere hvor lang arbeidstid du kan få (du kan få 10 timer dagen eller ikkeno, 4 timer eller ikkeno). Og det blir færre arbeidsplasser fordi de vil ansette folk bare i de timene der det er mest å gjøre (sånn som i store butikker nå). Og mer deltid på kveldstid for kvinner (det blir jo så mykt på den måten).

Det eneste svaret folk kan gi på dette, er en intensivert kamp for 6 timers dagen!

Det er et problem at vi diskuterer arbeidstidsspørsmål for lite i partiet. Vi blir lett for lite årvåkne mot de gigantiske angrepa som kommer nå.

HVA GJØR VI?

I kampen for 6 timers dagen er det viktigste nå:

- å kreve 6 timers dagen opp mot fleksitid
- å tidsfeste 6 timers dagen.

Tidsfesting: LO/DNA har 6 timers dagen på sitt program, men sjølsagt uten tidsfesting, og i

praktisk politikk går de aktivt mot. Sissel Rønbeck er kjemperadikal og sier 6 t d innen år 2000...

*****APROPOS FLEKSITID*****

For eksempel har en svensk be-
drift 8 forskjellige arbeids-
tider: vanlig arbeidstid, 2-
skift, forkortet to-skift, for-
kortet dagtid, en annen type for-
kortet to-skift innretta på kvinn-
er, fast nattarbeid, dagarbeid i
helgen med 11.3-timersdag, og to-
skift i helgen med 11.3-timers
skift.

Slik blir det ikke snakk om
kortere arbeidsdag med full lønns-
kompensasjon, og øvrige konsekvens-
er for lønns- og arbeidsforhold kan
leserne tenke over sjøl.

SV sier at lønnskompensasjon skal
overlates til partene i
arbeidslivet....

Og reduksjonen skal være på
den daglige arbeidstida (altså på
kvinners premisser). Kravet blir
da: 6 timers dagen innen 1992.

Vi må starte en politisk
offensiv mot Gjertsen/Kraby/LØ-
toppen: mot fleksi, for 6 t d.

Vi må bygge opp en
massebevegelse på grunnplanet
gjennom diskusjoner på
arbeidsplassene, i fagforeninger og
klubber, i boligområdene,
kvinnegrupper, studiegrupper,
idrettslag, overalt der vi har med
folk å gjøre.

SKAU

MELDING OM PARTISKOLEN

TF*

SKAU

SK har fått utarbeidet et
materiale som informerer om planer
og ideer om partiskolen. Dette
materialet sendes til alle
lagsstyrer. Kamerater som har
interesse av det kan få kopi fra
lagsstyret.

Planene skal behandles på en

sentral konferanse i mars/april, og
vi er svært interessert i reaksjon-
er fra lag og enkeltmedlemmer.
Ønsker, innvendinger og andre
reaksjoner kan sendes til:

AKP(ml)
Boks 211 Sentrum
0103 Oslo 1

Merk konvolutten "partiskole" og
svar helst innen utgangen av
februar.

KRIG-FRED SPØRSMÅLET I PARTIET

*TF

Petter.

Den viktigste motsigelsen i partiets syn på krig og fred er: Kan en verdenskrig, med USA og Sovjet i hovedrollene, idag hindres eller bare utsettes?

Det er så langt jeg kan se enighet om prinsippet: Imperialisme fører til krig. Men det er uenighet om prinsippet: En konkret krig kan hindres, sålenge konkret krig betyr verdenskrig.

Det er enighet om at rivaliseringa mellom supermaktene øker krigsfaren. Det er uenighet om rivaliseringen faktisk fører til verdenskrig. Den ene siden hevder at en rekke faktorer kan hindre en slik krig. Den andre siden hevder at bare revolusjoner i de to supermaktene kan hindre en slik krig.

Det er enighet om at en verdenskrig kan utsettes dersom sterke nok krefter virker mot krigen. Men uenighet om at verdenskrigen bare kan hindres ved at grunnlaget for den, rivaliseringa mellom USA og Sovjet, fjernes.

Motsetningene kommer svært klart fram i Oslo-partiet, i polemikken Eivind S' - Pål S KK juli 84. I forholdet beretningsforslaget/militærprogrammet.

Militærprogrammet: "Det er bare seierrike revolusjoner i de to supermaktene, og først og fremst i

Sovjet, som kan hindre den konkrete imperialistiske omfordelingskrigen som nå er i emning." Deretter beskrives hvilke krefter som kan utsette krigen.

Beretninga: "Men det er i strid med marxismen å hevde at en konkret krig er uunngåelig, sjøl om imperialismen betyr krig. Det er ikke umulig at det skjer store, objektive endringer som forrykker styrkeforholdet mellom de ulike kreftene i verden og avverger den konkrete omfordelingskrigen mellom Sovjet og USA."

I det siste utkastet til PPU er motsetningene til det gjeldende militær-programmet forsiktigere formulert: "Dersom kreftene er sterke nok kan de i noen tilfelle forhindre en krig." (Her iberegnet en verdenskrig utløst av rivaliseringen mellom supermaktene).

Kortfattet dreier det seg om ordene - hindre og utsette. I ytterste konsekvens kan det dreie seg om hvilken vekt vi skal legge på imperialismen-teorien når det gjelder utviklingen av imperialismen og utviklingen av krigsfaren.

Dessuten om supermaktens styrke og den ledende supermaktens evne til å sette igang verdenskrigen.

Dessuten om på hvilken måte kampen mot krigen skal prioriteres, som militær kamp eller styrking av krefter som kan hindre krigen.

Dessuten om prioriteringen av beredskapsarbeidet i partiet.

Pål S viser til sitater fra Dimitrov og Mao:

Dimitrov 1936: "I tillegg til de åpent reaksjonære lederne som hindret det internasjonale proletariatets aksjonsenhet til forsvar for freden, finnes det også "venstre"-frasemakere som propagerer fatalistiske synspunkter om at krigen er uungåelig og at det er umulig å opprettholde freden" etc.

Mao 1950: ---"Det er råd å hindre en ny verdenskrig dersom kommunist-partiene i verden fortsetter å forene og styrke alle krefter som er for fred og demokrati så langt de lar seg forene."

Likevel er det ikke kommet fram, hverken fra Grøn eller St. Olav, eller Mao eller Dimitrov, hvilke krefter - helt konkret - som hindrer - ikke bare utsetter - en ny verdenskrig idag. Slike hindrende krefter kan ikke bare være midlertidige og av teknisk art, eller gi midlertidig konsentrasjon om andre oppgaver som Afghanistan, Nicaragua e.l. Det må være krefter som grunnleggende andgriper og kullkaster rivaliseringen mellom USA og Sovjet, og dermed årsaken til ny verdenskrig. Derfor er det vanskelig å se andre hindrende faktorer enn revolusjoner i de to supermaktene, slik militærprogrammet slår fast. Og slike revolusjoner er svært lite sannsynlige før verdenskrigen er et faktum.

Bortsett fra omfanget av krigen, er det en annen sak som skiller verdenskrigen fra de andre imperialistiske krigene rettet mot 3.e verden feks. Nemlig at de 2 supermaktene direkte involveres i militært oppgjør med hverandre. Rivaliseringen dem imellom gjør at de begge involveres når den ene truer den andres interesser alvorlig. Hvordan kan dette

oppgjøret varig forhindres når årsaken til det fremdeles er til stede?

Det betraktes nå som feil at rivaliseringen mellom supermaktene må føre til verdenskrig.

Det betraktes som feil at bare revolusjoner i supermaktene kan hindre krigen. DS-formannen i Oslo: "At rivaliseringen mellom supermaktene nå er nødt til å føre til verdenskrig, er garnt. At bare revolusjoner i de to supermaktene kan hindre denne krigen, som er å si det samme, er garnt."

Beretningsforslaget betegner det som ultra-venstre når kamerater mener at en 3.e verdenskrig mellom Sovjet og USA er uungåelig - og ser på folkekrigen - ikke den sosialistiske revolusjonen som partiets strategiske oppgave - alt annet arbeid enn å forberede partiet på krig må derfor tones ned. Men det er det meg bekjent ingen som har kommet med! Det noen har snakket om er å opp-prioritere beredskapsarbeidet, men det er ingen som har overordnet beredskapsarbeidet og krigen som strategisk oppgave i forhold til revolusjonen.

Striden står om denne krigen kommer før eller seinere og det må vi forberede oss på, eller at den bare er sannsynlig og det må vi forberede oss på.

Beretninga analyserer situasjonen i partiet slik: "Vi har i lang tid manglet en løpende analyse av den internasjonale situasjonen. Mangelen på en slik analyse har skapt usikkerhet i vurderingen av krigsfaren. "Dette er begrunnelsen for at beredskapsarbeidet er kommet kortere enn planen.

Er dette rett? Er det slik at vi ikke har en tilstrekkelig analyse av imperialismen og

styrkeforholdet mellom Sovjet og USA, til å forstå alvoret i nødvendige, konkrete forberedelser på et imperialistisk angrep på Norge, i forbindelse med en ny verdenskrig? Nedleggelsen av Forsvarspolitisk Utvalg i 1982 var en svekkelse av beredskapsarbeidet. Sprang den svekkelsen ut fra manglende løpende analyse, eller ut fra konkret uenighet om krigsfaren? Altså - som resultat av en linjekamp knyttet til krigsfarens forhold til imperialismeteorien? Vi får aldri vite det. Men den der med løpende analyser tillater jeg meg å betvile.

Krefter som virker mot krigen, summeres opp i siste PPU. Jeg oppfatter det som konkrete forslag til krigshindrende tiltak.

1.Den væpnete frigjøringskampen i 3.e-verden, mot Sovjet. Dette er den viktigste kraften mot sovjetiske krigsforberedelser.

2.Opposisjonen i Øst-Europa, særskilt Polen.

3.Motstanden mot Sovjetisk aggresjon.

4.Støtte til 3.e verden.

5.Motstand mot Sovjets forsøk på å legge under seg land i Europa om midt-østen spesielt.

6.Styrking av forsvarsevnen/ forsvarsviljen i Europa.

7.På S1 an tyder i tillegg: revolusjon i Mexico og opprør i Polen.

Ja, jeg er enig i at slike saker virker/kan virke utsettende. Men ikke i at de hindrer verdenskrigen varig.

Motsetningene i forbindelse med krig/fred og beredskap har nå fått karakteren av oppgjør med ultra-venstre. Ultra-venstre er partiets gjeldende militærprogram og de som støtter det.

En nedtoning av krigsfaren kan føre til videre forsinkelser og eventuelt til nedtoning av beredskapsarbeidet, - til fordel for økt innsats på andre områder. Det er tegn som tyder på at brennpunktet i de alvorlige motsetningene i partiet idag er forrykket fra sosialismedebatt til imperialisme-teori og krigsfaren.

SVAR TIL KIT C

*TF Ula N, industriavdeling

Ditt innlegg er som jeg skulle ha skrevet det selv.

Jeg var ganske voksen da jeg ble medlem av AKP, og selv om jeg

er oppvokst i et kommunisthjem i en av Oslos røde grender så er det svært lite jeg kjenner igjen fra min barndoms kultur (bortsett fra Internasjonalen) i dagens kommunistiske bevegelse.

Den første tiden var jeg ganske entusiastisk m.h.t. lesing, studiesirkel osv. Jeg er ikke vant

til slik tung lesing, og når dessuten lange og viktige prinsippdiskusjonerr foregår ved at man henviser til hva den og den sa der og da og hva intensjonene ved dette sannsynligvis var, så må det innrømmes at det slett ikke styrket min interesse for å følge opp i å skaffe meg mere kunnskap, og dette tror jeg er det som gjør det vanskeligst for arbeidsfolk å finne seg til rette i partiet.

Med tiden ble det til at etterhvert som jeg oppdaget hvor mye kunnskap jeg manglet så minsket

interessen tilsvarende for å dekke opp underskuddet.

(TROSS ALT MÅ DET HA KOMMET INN NOE I OG MED AT JEG HAR OPPDAGET MANGLENE (trøst)).

Jeg savner også det sosial(istiske) samhörighet og den hverdagskulturen som dette medfører. MEN forene dette med AKPs målsetting som er å være et kaderparti for å frembringe ledende kadre som kan overta når revolusjonen kommer. Jeg føler i grunnen av og til at jeg kunne være litt mindre ledende.

ASKEPOTTKOMPLEKSET

*TF

Gro.

Hanne har skrevet et innlegg hvor hun reiser noen innvendinger mot det riktige i å bruke boka "Askepottkomplekset" i kvinnekampen. Vi er uenige i konklusjonen, men noe av premissene hennes er jeg enig i. Jeg tar dem først.

Boken er skrevet ut fra en borgerlig forståelses-måte og har derved de svakheter som det medfører.

Borgerskapet forstår helst menneskene som adskilte øyer uten særlig sammenheng med hverandre eller omgivelsene. Det er bare et slikt menneskesyn som kan få forfatterinnen til å advare kvinner mot å gå inn i kollektive sammenhenger som fagforeninger, politiske partier ol. En slik konklusjon er jeg selvfølgelig i mot.

Den borgerlige horisonten forfatteren lever i, gjør henne

også til idealist. Hun ser den viktigste årsaken til kvinneundertrykking i kvinnen selv. Selvsagt er jeg også uenig i det. Enhver sosialist vil være det.

OG HER ER POENGET

De to feilene som Hanne trekker fram er store feil - men i motsetning til henne, mener jeg at de er for store og åpenbare til å være egentlig farlige. Hanne og jeg, og de aller, aller fleste jenter jeg kjenner, vil være grundig vaksinert mot slike synspunkter av virkeligheten selv. Vi vet at vi undertrykkes av menn, av arbeidsgivere, av politikere og av byråkrater. Vi merker det hver eneste dag, og det er dessverre lite som tyder på at denne erfaringen skal bli mindre merkbar med det første.

Det jeg syns Hanne gjør er å slå barnet ut med badevannet. For det jeg mener forfatteren gir, bedre enn andre jeg har lest, er en god og riktig beskrivelse av hva

denne undertrykkelsen gjør inne i meg.

Det er kjent fra imperialismen's historie at den beste metoden for å undertrykke et land, er å få de som bor der til å undertrykke seg selv. Jeg tenker ikke nå på overløpere, men på den alminnelige kvinne og mann i Algerie, Kenya og India som undertrykkelsen utenfra fikk til å se på seg selv som noe minderverdig, noen som hadde grunn til underdanighet. En viktig del av frigjøringskampen var kampen mot slike holdninger.

Kvinnekampen har vært og vil fortsatt være hard. Vi har opplevd, og vil oppleve tilbakeslag. Men vi har oppnådd posisjoner i arbeidsliv, foreninger og i politiske partier som det ikke var mulig for kvinner å nå for tjue år siden. Mange nok til at problemene som knytter seg til det, begynner å bli synlige. Hvorfor får vi slike tragiske hendelser som selvmord (Radka Toneff, Violetta Parra, Karin Boye), som etter langt og suksessfylt slit har nådd posisjoner som før var forbeholdt menn, nerveproblemer? Hvorfor er mange jenter som tydelig har ressurser til å klare så mye, så lite villig til å prøve seg på noe?

Svarene kan være mange. De ytre årsakene er svært så tydelige: kvinnen er dobbeltarbeidende, har mye større ansvar for hjem, barn osv.

Men slike forklaringer er ikke fullgode. Mange ugifte, barnløse kvinner strir med de samme problemene, mange ugifte kvinner forteller at de viker tilbake for å utnytte de mulighetene som tross alt finnes.

Og ærlig talt - tror noen at det undertrykkelses-mønsteret vi kvinner plasseres i fra livet's første dag ikke setter spor i sjelen? Tror noen at vi kan gå gjennom en oppdragelse som så detaljert forbereder oss på et "kvinneliv" - at vi kan leve i et samfunn som så tydelig betrakter kvinnen som kjernefamiliens kruntapp og bare det, uten at slike holdninger "slår inn" og blir en del av vår selvforståelse?

Det er slike prosesser forfatteren beskriver og diskuterer i boka. Selvfølgelig mener jeg ikke at diskusjonen om slike spørsmål skal overordnes arbeidet med de "ytre", politiske problemene i kvinnekampen. Det ville være å spenne vogna for hesten. Men jeg har snakket med så mange jenter som heller ikke mener det, og som har fått den samme følelsen jeg fikk da leste den: "Endelig en bok som tar opp et problem som vi har kjent lenge, men ikke snakket om, og derfor ikke helt forstått." Vi har følt det sånn fordi vi etter at de ytre hindringene begynner å gi seg litt, får øye på noen indre som holder oss tilbake.

Jeg synes derfor at vi bør lese og diskutere denne boken ut fra dens gode sider. Fordi jeg mener at det viktigste av det som står der er sant. Noe som vi altfor lite diskuterer og som derfor blir et større problem enn det behøver å være. Vi kvinner møter hindringer nok utenfor oss selv. Hvis det er sant at det finnes noen inne i oss, bør vi hjelpe hverandre til å bli kvitt dem så vi kan komme videre.

ORGANISER DET KULTUR- POLITISKE ARBEIDET IGJEN!

*TF

Kulturavdeling.

På avdelingsmøte i september 1984 vart følgjande fråsegn vedtatt:

Etter vår mening står det dårleg til med det kulturpolitiske arbeidet i AKP. kulturarbeidarar som tidlegare enten snakka på vegne av og/eller vart identifisert med partiet, er så godt som stumme. Partiet markerar seg svært svakt i det kulturpolitiske bildet. Vidare fins det ikkje noko skikkeleg virksomt senter i partiet som arbeider med å ta initiativ offentleg eller innad. Dette er ein situasjon prega av ein passivitet som partiet ikkje kan la vedvare. F.eks. fekk vi like før sommarferien melding om at i år kunne det dessverre ikkje bli nokon kulturleir fordi ingen ville hjelpe til med å organisere eit slik tiltak. Dette er underlig for oss å høre, sidan ingen av oss har vorte spurt om å hjelpe til.

Vi spør oss sjøl: Skal ikkje partiet drive kulturpolitisk

arbeid? Trengs det ikkje eit virksomt, arbeidande senter for dette på same måten som for fagleg politikk? Vi krev no at sentralkomiteen tar eit initiativ for at noko skal skje på denne fronten. Vi meiner at dette best kan skje gjennom ein retningsgivande parti-konferanse der ein samlar partimedlemmer som framleis er kulturpolitisk interesserte og som er villige til å gjera partipolitisk arbeid.

Ein slik konferanse må m.a. ha som formål å legge eit grunnlag for å etablere eit arbeidande kulturutvalg som kan fungere som eit senter for eit parti som også driv kulturpolitisk arbeid. Andre tema for ein slik konferanse kan vera:

- Plan for fullføring av arbeidet med ein plattform for partiets kulturpolitikk.

- Behandling av beretning frå det forrige kulturutvalet som såvidt vi veit T.Ø. har utarbeida.

- Framlegging og behandling av beretning frå det noverande kulturutvalet.

- Etablering av organisatoriske bindeledd mellom kulturutvalget og lokale organisasjonsledd.

stopp i rekruttering, til en svak fram-gang og ny giv i rekrutteringsarbeidet. Erfaringene fra siste året viser at det er grunnlag for å forsterke denne tendensen. Denne målsettinga er også i tråd med den øvrige innrettinga på partiarbeidet i 1985.

III. NOEN SENTRALE TILTAK FOR Å NÅ MÅLA

Det er et ledd i arbeidet med å styrke de ulike nivåene og enheten i partiet på, at de skal vurdere vilke tiltak og metoder som de spesielt skal legge vekt på.

Imidlertid er det noen saker som vil være felles for de fleste, som landspartiet vil satse på og som SK vil legge vekt på å drive fram.

Slike tiltak er:

1) Allsidig arbeid for å styrke grunnorganisasjonenes rolle i partiarbeidet.

-Innarbeide en stil med at lage legger langsiktige planer. Dette er både et metodespørsmål, men i like stor grad noe som avhenger av en politisk styrking av laga, at de får bedre grep om den virkeligheten de skal jobbe for å forandre.

-Legge større vekt på ppropaganda-agitasjons- og rekrutteringsarbeidet. Særskilt KK-arbeidet, men også lokal propaganda og agitasjon, er grunnleggende her.

-Ideologisk kamp og utvikling av arbeidsmetoder som styrker masselinja. Dette gjelder også innad i partiet og angår ledelsesmetoder til SK og DSene.

Partiskoleoppbygginga er også sentrale tiltak for å styrke laga. Videre er partidiskusjonen om "hvordan et kommunistparti i dagens Norge skal fungere" viktig for å fastslå partilagets rolle i partiarbeidet, og hvordan det skal

innrette arbeidet sitt.

2) Få igang partiskolen

I 1985 vil hovedvekta bli lagt på skoleringa av lagsstyrer og av nye medlemmer. Dessuten at det blir jobba spesielt med innrettinga på arbeidere og kvinner i utarbeidinga av studieopplegga.

3) Rekrutteringskampanja fra 1. januar til 1. juni.

Eget direktiv om denne ble allerede sendt ut til alle lagsstyra i oktober. Kampanja lanseres offentlig i KK.

4) Vekt på å jobbe opp grunnplansbevegelsen -både innfor fagbevegelsen og ellers

Dette er i tråd med målet om å styrke masselinja, og en rett innretting for å utvikle kampkrafta til det arbeidende folket, på bekostning av sosialdemokratiets grep om dets masseorganisasjoner. Dette innebærer styrking av jobbinga på medlemsplanet i fagbevegelsen, legge vekt på å utvikle bevegelser som kommer i kjlvannet av "Ja til arbeid"-bevegelsen, "La Oslo leve"-aksjonen, "Arbeidsløses forening", "Husbank-83"... . Det innebærer også å legge vekt på å trekke massene med i 8.mars og 1.maibevegelsen.

Denne innrettinga betyr ikke at vi skal slutte med "topplansdiplomati", ta viktige tillitsverv og være aktive med å markedsføre partiet i mediabildet. (Snarere trenger vi en styrking av en del av dette arbeidet). Men det betyr at vi bevisst bygger opp arbeidet vårt ut i fra at siktemålet er å sette massene i bevegelse enten det gjelder organisert handling eller at det styrker deres forståelse for at vi

må ha sosialisme i dette landet.

Det er viktig å utvikle enheten mellom grunnplanen i fagbevegelsen og disse bevegelsene i de tilfellene de også omfatter grupper utafor fagbevegelsen.

Partiet som helhet vil måtte jobbe med å reise kampen på flere områder. Hva som vil være rett å prioritere for det enkelte partilaget, vil også avhenge av organisasjonsområdet og mulighetene lokalt. Likevel vil vi ut i fra den vurderinga vi kan gjøre i dag, kunne si ganske sikkert at noen områder peker seg ut som svært viktige:

- Kampen for arbeidsplassene. Både den kampen som føres mot nedlegginger og permitteringer og kampen for de arbeidsløses rettigheter og krav om nytt arbeid.
- Kampen mot den offentlige tilstrammingspolitikken, budsjett-kampene, mot privatiseringa av helse-, sosial- og omsorgsarbeid osv.
- Kampen for 6-timersdagen
- Boligkampen

5) Høy prioritering av valgkampen

--både fordi vi skal slåss for målsettinga om å få en inn på Stortinget og fordi det samsvarer med målsettinga om å høyne partiprofilen og styrke vårt propaganda og agitasjonsarbeid. Etter 1.mai og fram til valget vil valgkampen være hovedoppgava til landspartiet.

Når det gjelder den politiske innrettinga på valgkampen, så legges snart forslag til program fram til behandling i partiet og RV. Men allerede nå kan vi slå fast at en hjørnestein i RVs valgkampprofil må være propaganda for sosialismen og kritikk av det sosialdemokratiske "alternativet".

6) Kvinnene sterkere fram i ledelsen i partiet og utbygging av Kvinne-fronten

Ved siden av metoden med kvotering, må partiskole og kaderfostring ellers bygge opp om dette.

Partidiskusjonen til høsten om kvinnespørsmålets strategiske betydning må knyttes sammen med en utbyggingskampanje for Kvinne-fronten.

7) Partidiskusjoner og teoretisk arbeid

forslaget om ny langtidsplan setter arbeidet med å få bedre grep om den norske kapitalismen og Norges plass i verden øverst på dagsorden når det gjelder analyse- og programarbeidet til partiet de første 4 åra. 1985-planen bygger på dette.

Dette arbeidet vil skje på flere måter. Som partidiskusjoner, i alle partilag, settes i 1985 opp:

Våren: Tema "Innretting på arbeiderklassen" med opplegg for 2 avdelingsmøter. Studieopplegget for det ene, "kvinnene og arbeiderklassen" står i dette nr. av TF. Den endelige innrettinga på det andre møtet er ikke klart ennå, men det vil være knytta til videreutviklinga av det faglige arbeidet vårt.

Høsten: 2 temaer: "Kvinnespørsmålets strategiske betydning" og "Kommunistpartiet i Norge" (Spesielt innretta på å komme lenger i avklaringa av forholdet mellom legalt og illegalt og konsekvensene dette får for partilagets arbeid.) Ett møte på hvert tema, obligatorisk.

IV ANDRE OMRÅDER SOM PARTIET VIL ARBEIDE PÅ.

Utenom de områdene som er blinka ut gjennom hovedmåla for arbeidet i 1985, vil sjølsagt partiet følge

opp det jevne arbeidet på andre områder i tråd med innrettinga som langtidsplanen vil få. Men denne planen som er lagt fram her, betyr at vi ikke vil ta spesielle krafttak på disse andre områdene i 1985, for å gjøre betydelige fram-skrutt. dette gjelder partiet som helhet. Om enkeltlag vil komme til å avvike fra denne prioriteringa, må det tas standpnt til gjennom konkret planlæmping.

Sentrale områder for partiets arbeid som solidaritetsarbeid og kampen mot supermaktenes krigsforberedelser må få sin plass i de politiske kampanjene som partiet skal gjennomføre (8.mars, 1.mai, valgkamp, faglig arbeid osv.) og ved at partiet støtter opp om arbeidet til solidaritetskomiteene, f.eks. afghanistanka i mars. Partidiskusjonen om "Kommunistpartiet i Norge" vil også ha betydning for å videreutvikle beredskaps- og sikkerhetsarbeidet vårt.

V. KAMPANJER

Utenom rekrutteringskampanja og de politiske kampanjene som 8.mars, 1.mai og valgkampen, vil partiet i 1985 gjennomføre:

- KK-kampanjer (fra 19.januar til 16.mars og under valgkampen fra ca.1.september til midten av oktober.)

- Sommerleirinnasmling. (Målet legges fram på nyåret.)

VI. BEHANDLINGA -OG IVERKSETTINGA AV PLANEN.

Det enkelte partilag kan sjølsagt ikke gjennomføre alle tiltaka som er satt opp i landsplanen. Det må vurdere situasjonen i sitt område, bygge på det som kom fram under behandlinga av strategisk

plan/langtidsplanen om hva som skal være de langsiktige måla for avdelinga og tillempa landsplanen ut i fra dette.

Alle partilag skal imidlertid delta i følgende partioppgaver i 1985:

- Rekrutteringskampanja

- KK-kampanjene og det jevne KK-arbeidet.

- Valgkampen

- Partiskoleopplegget (konsekv. for laga til høsten)

- Gjennomføre de obligatoriske partidiskusjonene.

Når det gjelder de eksterne kampsakene må laget vurdere sjøl vilkew de vil legge vekt på. Vi anbefaler at laget på nyåret diskuterer dette og bruker materiale om den aktuelle politiske situasjonen som bakgrunnsmateriale. I tillegg til minimumsoppgavene for partilaget skal alle distrikt drive arbeid med utbygging av Kvinnefronten til høsten.

SKAU

1.MAI 1985

TF* For SKAU, Trygve
o Massearbeidet, borgerskapets off-
ensiv og 1.mai.

Styrking av grunnorganisasjonene er ei stor utfordring for alle deler av partiet. 1.mai 1985 må takles som et ledd i dette.

I januar legger den nye Sentralkomiteen fram ei vurdering av den politiske situasjonen med vekt på borgerskapets offensiv og sosialdemokratiets rolle i dette. Avdelingsdiskusjonene om den politiske situasjonen er ment som et grunnlag for flere "begivenheter", inkludert 8.mars, 1.mai og Stortingsvalgekampen.

Grunnorganisasjonenes problemer har stått sentralt i beretningsdiskusjonene foran landsmøtet. Et viktig poeng som mange avdelinger har trekt fram, er at massearbeidet har gått tilbake. Vi ønsker at 1.mai skal snu et blad her, brukes bevisst for å knytte grunnorganisasjonenes medlemmer tettere til folk. Dette er ei forutsetning for at togene til DNA ikke skal vinne framgang på vår bekostning. Det er en forutsetning for at ikke DNAs offensiv skal gi oss kraftig tilbakegang i oppslutning blant folk ved valget i neste omgang. Sentrale utkjør er nødvendig. Men de har i seg sjøl liten effekt om ikke de viktigste politiske spørsmåla diskuteres mellom partiets medlemmer og våre sympatisører.

Vilkåra for at vi skal klare å styrke massearbeidet må være avgjørende for prioriteringer, metoder i arbeidet, åssen det skal organiseres osv. Det er heller ikke

mulig og riktig å legge opp til felles metoder for alle avdelinger. Avdelingene er i ulik god form og felles for alle må være at vi gjør framskritt i massearbeidet sammenlikna med i fjor. Det betyr f.eks. for faglige avdelinger at vi ikke kan nøye oss med å reise en resolusjon og vedtaksforslag i klubben, men må måle framgangen i forhold til massearbeidet forut for behandlinga i klubben, - at boliglag må legge mye vekt på diskusjoner med folk, så mange som mulig og finne konkrete mål på resultatet.

Vi må utvikle ei analyse av borgerskapets offensiv og sosialdemokratiets rolle. Et viktig element i dette er åssen folk stiller seg politisk til denne offensiven. Det er dette som er avgjørende for såvel analysen vår som den taktikken vi skal legge opp. 1.mai må brukes for å utvikle vår politiske linje, gjøre oss i stand til bedre å sammenfatte folks synspunkter og meninger etter prinsippet "...fra massene, til massene." Og "vi" i denne sammenhengen er først og fremst grunnorganisasjonene".

For avdelingene betyr dette at diskusjonene om den politiske situasjonen i januar er viktig. Det betyr også at avdelingene må diskutere konkrete metoder for massearbeidet retta inn på 1.mai. Og at avdelingene må trekke kollektivt sammen når 1.mai kampanja settes ut i livet sånn at våre politiske erfaringer blir felleseie og summert opp i avdelingene. Sånn at erfaringene med massearbeidet blir kollektiv eiendom og ikke overlatt til den enkeltes initiativ.